

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Adok veszek plakátot.

Forrás: Az Újság.

Bp.
(Hely)

1921. 12. 1.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (

Osztályozás

Tárgy

659.1

Hely

Idő

"1921"

Személy

ADOK VESZEK } PLAKÁTOT.

Az Újság hírt adott arról, hogy a budapesti plakátgyűjtők egyesületét akarnak alakítani és ezért kezd estére a Club-kávéház különtermében értekezletre gyűlni össze. Hét órakor a kávéház félemeleti helyiségében zöld asztalok körül már ül vagy tizenöt ur és egy fiatal hölgy. Az urak javarészt jólétűek, kemény emberek. Csaknem valamennyi szemén üveg csillog. Ugy látszik, a plakátok vizsgálata nem fejleszti a látóképességet.

Egy kedves, mozgékony ur, Koris Pál, a villamosvasut társaság tisztviselője és a plakátgyűjtők szervezője magyarázza el nekünk, miért is gyűjtenek plakátot.

— A plakátgyűjtésnek — mondja — nemesak művészi szempontból van értelme, hanem főleg mert pontos történelmi adatokat lehet a nyomtatványokkal elteni az utókor számára. Tőlem több történelmetudós szerzett már adatokat a háborus és a háboru utáni időkre vonatkozólag. Sőt az igazságszolgáltatásnak is tettem szolgálatot. Az én gyűjteményemből kerül ki az a forradalmi plakát, a melylyel Friedrich István hadügyi államtitkár a zionista-gárdát megszervezte. Ezt a plakátot bemutatták annakidején a Tisza-tárgyaláson.

Elvegyűlök a plakátgyűjtők közé. Kérem, milyen plakátokat gyűjtenek?

— Nekem csak hadikölcsön-plakátjaim vannak — mondja az egyik. — Van olyan is közöttük, a melyik ezer koronát ér.

Többet ér a plakát, mint maga a kötvény. Egy másik gyűjtő csak levelezőlapokat gyűjt. Háborus és irredenta-kiadványokat.

— Én nem gyűjtök plakátokat — mondja egyik szemüveges ur. — Csak újságygyűjteményem van 1914 óta. De azért érdekel a dolog, talán plakátgyűjtésre is be fogok rendezkedni.

Koris Pál megnyitja az értekezletet. Előadja, hogy eddig nem igen ismerték egymást a plakátgyűjtők. Most is sok olyan ur van itt, a kik meg voltak győződve, hogy ők áldoztak egyedül ennek a szenvedélynek. Szükség van az egyesületre, mert így csere útján könnyen frissíthetik fel gyűjteményeiket. Az egybegyűlteket el is határozzák, hogy egyesületet alakítsanak. Alapszabályszöveg-kezelő-bizottságot küldenek ki és addig is, a míg a belügyminiszter jóváhagyja az alapszabályokat, hétről-hétre összejönnek a kávéházban.

Az értekezletnek vége. De még senki sem megy el. A plakátok értékéről, a rajzoló-művészekről beszélgetnek. Egy plakát kerül elő, a Művészi Reklám Műhely hirdetése, a melyen egy sereg rajzoló önkarrikaturája van.

— A Santhó, a Faragó, a Bér — mondják áhitattal. — Őket is meg kell nyerni az egyesületnek — szól az egyik ur.

— Igen. Igen — teszi hozzá egy másik üzleti szellemmel. — Ők is adhatnak majd nekünk plakátot.

Az egyetlen megjelent hölgyhöz fordulok.

— Hogyan méltóztatik megszerezni a plakátot? — kérdem.

— Én nem is gyűjtök, — mondja — csak a férjemet kísérem el.

A férje nem szívesen felel.

— Kérem, ez titok! — mondja. — De annyit elárulhatok, nehezen jutok hozzájuk. A nyomdászok útján, meg gyakran ugvis, hogy a falról kaparom le. Különbözőben ez a leggyakoribb eset.

Egy honvédőrnagy kizárólag katonai plakátokat gyűjt. Megvannak nála mind a háborus mozgósítási és sorozási rendeletek.

A gyűjtők többnyire ügyvédek, hivatalnokok. Van egy egyetemi hallgató és a kereskedelmi iskolai tanár is. Ő a diákkal útján szerzi be a plakátokat.

A legnagyobb gyűjteménye Korisnak van. Hétezer plakátja és 15.000 répirata van 500.000 korona értékben.

A legritkább gyűjteménye egy Weinberger nevű zenésznek van.

— Kérem, — mondja ragyogó szemmel az öreg ur — nekem van meg egyedül Pesten a nyugatmagyarországi felkelők toborzó plakátja. És csak nekem van meg az a plakát, a melylyel 1917-ben Kornilov generálást körözték, a mikor a bézegei kórházból megszökött.

Weinberger különben több külföldi múzeumnal tárgyal. A British-múzeum és a Louvre is meg akarja szerezni gyűjteményét. De az öreg ur nem akar megválni papírjaitól, pedig sok fontot, frankot kincsnak érték.

Az 1914-es Népeimhez című plakát, a melyet még Ferenc József király és Tisza István írtak alá, 3000 koronát ér. Újságygyűjteményekért is sok pénzt adnak. Almásy Denise grófnő egy teljes Vörös Újság gyűjteményért a Tisza-tárgyalás előtti időben 70.000 koronát adott. Különösen sokat érnek a frontújságok.

A gyűjtők a kávéházi különteremben most csereberéről tárgyalnak.

— Adok önök — mondja az egyik — egy zöldszínű hadikölcsön-plakátot és egy sárga alapú, vörös ébredő-plakátot a társadalmi szervezetek a destruktív sajtó ellens plakátért.

— Az kevés — feleli a másik.

Az egyik gyűjtő lelkendezve újságolja:

— Kérem, plakátkiállítás is akartak rendezni a közelmúltban. A Vasúti és Hajózási Club és az ébredők. A vasutasok a háborus plakátokat akarták kiállítani, az ébredők pedig azokat, a mik a forradalom után jelentek meg.

No, izécses kis plakátgyűjtemény lett volna az ébredőké.